

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Et Brevis Declaratio Viæ Spiritvalis

Palma, Luis de la

Antverpiae, 1637

Meditatio secunda de Passione Domini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50934)

in quam propensior sum, &c. Omnibus hisce consideratis, virtutem illam aut defectum, in quibus plures ex dictis rationes concurrunt, mihi pro examinis huius particularis materiâ seligam.

MEDITATIO
DE PASSIONE DOMINI.

HOc die fiet Meditatio de duobus illis Punctis circa Saluatoris nostri sacratissimam Passionem, quæ ex superiori Meditatione superfuerint, hoc est de ipsius opprobriis & doloribus. Quemadmodum enim inter alia tormenta, Christum Dominum Salvatorem nostrum spineâ coronâ coronarunt, quod ei & summæ fuit infamiæ summique doloris; ita hæc duo, infamia & dolor, sibi inuicem in hac Regni Christi Coronâ innexa & copulata remanserunt, vt vix scias, vtrum Christo grauius fuerit.

Quoad ignominiam, multum illa creuit. Primò, Ex parte ipsius personæ, quæ

quæ erat verus Deus : quatenus verò homo, eò plus eam sensit quò nobiliori erat animo; maioremque iam inter homines æstimationem & honorem consecutus, maiori ab iis humanitate & reuerentiâ tractatus fuerat. Nihilominus tamen Principes & Magistratus publicos se illi hostes professi sunt, mittentes qui extra urbem armatâ eum manu velut publicum latronem caperent; & vinctum sic, cum clamoribus & summâ vi in ciuitatem pertraherent. Cumque plebs eum sic captum vinctumque, & tantâ ignominiâ affectum vidit, omnes (quod fieri solet) se in opinione, quam de eius sanctitate conceperant, deceptos existimabant; & erroris sui pœnitentes, indigneque ferentes, quòd tanto hominem (suâ iam opinione) nequam & impostorem honore reuerentiâque affecissent, errorem illum suum nouis iniuriarum & infamiæ inuentionibus corrigere statuerunt. & sic in ipso completum est illud Isaïæ: *Et cum sceleratis reputatus est.*

Secundò, Creuit hæc ignominia ex parte illorum qui eam intulerunt: quia Legisperiti, Seniores, Pontifices, Sacerdotes, Magistratus & Iudices, doctrinâ & religione maximè illustres, de quibus minor erat suspicio, quasi aut ignari fuissent iustitiæ, aut iniuriâ iniustitiæque se contaminare voluissent; ij, inquam, fuerunt, qui vnanimi consensu, causâ in Concilio suo examinâtâ, turbulentum eum & blasphemum declararunt, & dignum morte iudicarunt: quod ipsum plebs tota instanter petebat, vimque Præfidi faciebat, quò ad illam eum condemnaret. Cuius postmodum sententiæ milites gentiles, plebsque vilis & fæx populi executores fuerunt, violentas in eum manus, linguam, omni reiecto pudore, conicientes. Inter charissimos discipulos vnus eum hostibus vendidit; alius in suâ eum præsentia negauit, indignè quasi ferens, quòd cum eo vel conuersatus fuisset, vel eum nouisset; reliqui verò, eo deserto, omnes fugerunt. Quorum
singula

singula mirum in modum, ex parte eorum qui hanc ei iniuriam fecerunt, dolorem ignominiamque auxerunt.

Tertiò, Augetur ignominia ratione enormium, de quibus eum accusabant, criminum; quæ erant: Quòd esset in Deum blasphemus; quòd saltem se eius Filium diceret, & illi parem. Quòd proditor Regum, eorum sibi titulos & dignitatem vsurparet, prohiberetque eis solui vectigalia & tributa. Quòd impostor & turbulentus, plebem ad seditionem & turbas excitaret, discipulos colligendo, quos nouam & perniciosam doctrinam doceret, per Prouincias & pagos discurrendo, & nusquam in certo domicilio subsistendo. Quòd magus & veneficus, qui falsis & apparentibus miraculis, dæmonum ope factis, plebem attonitam detineret, se offerens ad templi destructionem, asserens certò, se idem intra tri-duum vi verborum & incantationum absque manibus reædificaturum. Quæ omnia erant grauissima, odio multisque

contradictionibus obnoxia, & in se multa alia concludentia. Quæ omnia postquam feruidè in suo Concilio egissent Legisperiti & Sacerdotes, postea tam Præsidi Pilato quàm Herodi Regi minutatim articulativè declararunt, constantissimè in omnibus eum nihil respondentem coram istis Tribunalibus accusantes.

Quartò, eadem ignominia augetur ratione illorum quæ in illum exercuerunt, utpote quæ plena essent doloris & opprobrij. Primò enim eum nocte, magnâ militum manu stipati, in horto comprehenderunt, vinctum eum per civitatem cum infamiâ raptantes, eiusq; causam violentè perturbateque examinantes: vbi ministrorum Pontificis vnius, verbis probrosis eum impudentiæ arguens, spectante suo domino & Sacerdotum Concilio, alapam ei in faciem impegit. Illi verò quibus eâ nocte custodiendus committebatur, totam eam in iniuriis ei inferendis consumpsērunt: oculos enim illi velabant, faciem

ciem sputis foedantes , alapas ei infligentes , eumque cædentes , velut falsum mendacemque prophetam ridebant. Eodem item die ad varia eum Tribunalia raptarunt. Herodes eum, quò omnium risui exponeretur, albâ veste tamquam fatuum induit. Pilatus ignominiosè eum veste exuit, quò tamquam publicus latro flagellaretur. Gentilium cohors eum velut fictitium Regem ridendo salutavit adoravitque, fustibus spineam illam coronam eius capiti imprimendo. Nec populus Iudæorum eum Regem admittere voluit, sed publico cum latrone , homicidâ , & seditioso collatum reiicientes , turbulentum illum & seditiosum hominem libertate donarunt, Auctorem verò vitæ vitâ indignum iudicarunt: furorem etiam hunc suum in eius saltem præsentia non cohibentes, eum omnia spectantem audientemque ad crucem magnis vocibus postularunt. Condemnavit eum iudex: & licet ipsum mortis genus ex se valdè fuerit infame, illud

P 5

tamen

tamen ipsi duorum latronum societate magis infame reddiderunt, cogendo infame illud crucis lignum ferre, & tandem, cum summâ ignominiâ, nudum eum coram totâ illâ spectantium multitudine cruci affigendo. Quibus omnibus necdum saturi, agonizantem, & cum mortis angustiis iam quasi luctantem, grauioribus blasphemis-que verbis adorti sunt, grauiissima, ficta & à se inuenta ei crimina exprobrantes. O Deus hominum gloria honorator-que! quis te omni honore & gloriâ dignissimum ita contempsit vilem-que reddidit?

Tandem, quod ad dolores corporis attinet, tanti illi & eo numero fuerunt, vt verè dici potuerit: *A plantâ pedis vsque ad verticem non est in eo sanitas.* Totus ipse factus fuit vnum vulnus instar leprosi, ita vt ei non remanserit neque color, neque species, neque forma, quâ cognosci posset. Dorsum erat laceratum, totum-que corpus flagellis concisum, humeri crucis
pon-

pondere contusi, pectus diuulsum & extensum in cruce, caput spinis perfossum, & ob durissimam noctem debile vigiliisque confectum, capilli euulsi, mentum barbâ nudatum, facies alapis cæsa, venæ sanguine vacuæ, os siti aridum, lingua oblato felle amara, tibiæ & brachia ita in cruce extensa, vt ossa omnia numerari potuerint: manus pedesque terebrati, & per eadem ipsa vulnera obtusis trabalibusque clavis confixi; quæ eadem ipsâ corporis mole mirum in modum dilatata sunt: & cor tandem afflictissimum, angustiarum dolorumque vi ad portas mortis redactum.

Nec tantum in eo quod passus est, verum ex causis & passionis modo, clarè patuit homine maiorem fuisse eum qui patiebatur.

Causa eius passionis fuit pro Iustitiâ, pro veritate, & ad maiorem Dei sui Patris honorem & gloriam, vt satisfaceret præcepto quod hic ei imposuerat; pro omnium hominum qui uiuunt,

uunt, vixerunt, viuentque publico bono, & æternâ salute, permittendo se spoliari temporalibus omnibus bonis, omniumque mortalium amicitia, fama, honore, salute & vitâ, ne in minimo suę charitatis & obedientię fructu priuaretur; præstantissimo nobis relicto exemplo ad contemnendas res omnes quæ nuncupantur prosperæ, & aggrediendas aduersas, omniumque quæ in mundo sunt horribilissimas, quando id ad maiorem Dei gloriam foret.

Et ille fructus est, quem ex hac Meditatione colligere studebimus, semper oculos in Redemptorem nostrum coniicientes, qui tam pauper, à suis omnibus desertus, hostibus circumdatus, omni quasi honore exutus, in terram prostratus, summis in doloribus & tormentis, numquam vel in minimo animo se deiectum aut victum ostendit, nec vnquam aliquid à suâ Maiestate aut decoro alienum admisit; quin potius brachia animosissimè extendit, diuinam in se latentem virtutem manifestans,

nifestans, & crucis illud pondus (quod solus poterat) fortiter ferens.

OCTAVVS DIES.

De quartâ Septimanâ.

Sicut prima Septimana ad viam purgatiuam, & secunda ad illuminatiuam, sic quarta ad vnitiuam spectat, in quâ sita est perfectio, vti scriptum est: *Mihi autem adherere Deo bonum est.* Psalm. 72. Vnio cum Deo in hac vitâ fit mediantibus tribus animæ potentiis, & bonorum operum exercitio: nimirum, Memoriâ eum nobis præsentem sistendo; Intellectu penetrando eius attributa & perfectiones, & creaturarum eius excellentiam, modumque quo ab ipso procedunt & dependent; Voluntate nos per amorem in eum transformando; & per bona opera eiusque imitationem, & solidarum virtutum exercitium ei nos assimilando. Status hic, sicut inter eos
quos